

família. No cal dir que en aquells moments vàrem passar moltes penúries econòmiques i no va ser gens fàcil tirar endavant.

El viatge de nuvis el vàrem fer a Barcelona i va durar una setmana. L'anada va ser amb un camió carregat de pernils, que transportàvem de Can Barbany a Barcelona. Cal recordar que, aquell temps, els porcs es mataven a l'escorxador de sota Can Trias i es feien assecar els pernils a Can Barbany.

La tornada del viatge va ser amb el camió que feia de recader. No vàrem a anar a Montserrat perquè s'havien acabat els calés...

Seguim recordant la vostra joventut: diversions, afeccions...

Els diumenges anàvem a ballar a Can Mestret. A Santa Eulàlia hi havia dos partits: el del Rieral que els anomenàvem els "Pai-pai" i els de la Sagrera, "els de la gallinera". Es feien dues festes majors i dos envelats. Més tard es va fer la Sala de Can Rajoler, suposo per fer la competència a tots dos barris. A l'estiu seguïem amb la colla les festes majors dels pobles veïns. I així feiem la nostra gresca.

Teniu alguna anècdota d'aquestes sortides?

No teníem gaire temps vagarós, però, efectivament, en tinc alguna: Una tarda estàvem berenant a Can Sidret de Bigues, "Cala Marrana", i estava ple de gom a gom. Nosaltres vàrem fer veure que marxàvem i per la finestra vam tirar un lluquet encès al menjador. Ja podeu imaginar les corredisses i els atacs de tos dels de dins.

Quin record teniu de la mili?

Vam recuperar un camió que ens havien requisat durant la guerra, traient-lo del riu, a l'indret de Besalú. L'havíem carrossat, no volgueu saber com. Amb aquest camió fèiem el transport de Mataró al "cuartel" de Granollers. Allí ens va conèixer un Comissari General i vaig passar la mili fent de xofer d'aquest senyor. Tenia un Buich i, com que podia omplir el dipòsit de benzina sempre que volia, fins i tot alguna vegada l'havia buidat a casa per bescanviar la benzina per menjar. Quan hi va haver la retirada cap a França, amb l'excusa d'anar a posar benzina vaig marxar cap a casa, abandonant el vehicle al Figaró. Si no hagués estat pel secretari de Santa Eulàlia hauria tingut de tornar a fer la mili, però va al·legar que era fill de vídua i m'ho van perdonar.

Heu tingut moments difícils per tirar endavant el vostre negoci?

A la postguerra vam passar moltes penúries, ja que no trobàvem recanvis de res. Al moment que es van trobar camions, diguem-ne "com Déu mana", una vegada pagats, ja va ser una altra cosa. A nosaltres ens va salvar treure la fusta dels boscos que tallava en Lluís Galobart; hi va haver un moment que ens donava feina fixa a tres camions. També ens donava feina en Pere Tura, traient costals del bosc.